Κάπως συγχυσμένος από την ανάγνωση κειμένου που αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα της «The Telegraph», την προηγούμενη μέρα, ταξίδευα με Alitalia, προς Μιλάνο μέσω Ρώμης. Ανήμερα 28ης Οκτωβρίου ήταν και γεννημένος μόλις 17 χρόνια μετά από ΤΗΝ 28η, ανακαλούσα τα παιδικά χρόνια μου και την απήχηση της Εθνικής εορτής.

Ήταν σοβαρά τα πράγματα τότε, νωπά, διότι δεν είχε το μακρινό της απόστασης της 25ης, με φιγούρες απομεμακρυσμένες από τον προηγούμενο αιώνα. Ο καθένας στη γειτονιά του, μπορεί να είχε έναν ανάπηρο, έναν πολεμιστή που γύρισε από μέτωπο με τραύματα που θα τον συνόδευαν έως το τέλος της ζωής του.

Ήταν κι οι ζωγραφιστοί φαντάροι που με εφ' όπλου λόγχη εφορμούσαν με την κραυγή ...αέρα, θεόρατοι στο παιδικό μέτρο. Μισόν αιώνα μακρυά από αυτές τις εικόνες, η 28η συνεχίζει να εορτάζεται, ενίοτε με λάθος δόσεις εθνικισμού, ή μεγάλες δόσεις αγνωσίας.

Η Εθνική ταυτότητα είναι ένα κεφάλαιο τόσο τεράστιο, όσο περίεργο όσο και επικίνδυνο. Μέσα της συγκατοικούν, η γλώσσα, οι παραδόσεις, το νόμισμα, κάθε χαρακτηριστικό που γεννά, συντηρεί και συντηρείται η όποια εθνική ενότητα. Στον αιώνα της παγκοσμιοποίησης, στη δεκαετία του ευρώ αυτά ακούγονται κάπως ξεπερασμένα, αλλά τελικά ίσως να είναι λιγότερα αποτυχημένα από έννοιες όπως η ίδια η Ευρωπαϊκή ολοκλήρωση.

Αυτά σκεφτόμουν καθώς προσπαθούσα να παρακολουθήσω το γραπτό λόγο του Jeremy Paxman, ο οποίος σίγουρα θα πυρπόλησε το θυμό κάθε Έλληνα. Εν ολίγοις, μας πληροφόρησε πως αν ο διπλωμάτης Thomas Bruce, ο έβδομος Κόμης του Elgin (γνωστότερος ως Ελγιν), δεν είχε αφαιρέσει (τι κομψή έκφραση!) τα μάρμαρα από τον Παρθενώνα, τώρα θα ήταν οι θεμέλιοι λίθοι κάποιου Αθηναϊκού κεμπαπτζίδικου.

Η παγκόσμια κοινότητα, κατά τον συμπατριώτη του Κόμη, οφείλει περίπου υποχρέωση στον

Bruce διότι διέσωσε τους θησαυρούς, οι οποίοι φυλάσσονται και εκθέτονται στο Βρετανικό μουσείο. Αυτά μας είπε ο Paxman, ο αδελφός του οποίου είναι επίσης διπλωμάτης, στο Μεξικό τούτη την περίοδο.

Αν ξεπεράσουμε γρήγορα το ευτελές ύφος του αρθρογράφου, μέσα από το οποίο επιχειρεί την αποσύνδεση του πριν και του τώρα για την Ελλάδα, όπως και μια εξίσου φτηνά επιφανειακή αποτύπωση της σημερινής χρεοκοπημένης Ελλάδας, δεν είναι ιδιαιτέρως κατανοητή η θέση του, αφού βεβαίως του συγχωρέσουμε τον φανατισμό της άγνοιάς του.

Ας του υπενθυμίσει κάποιος πως οι πρόγονοί του, είναι βαθιά υπεύθυνοι για πολλά δεινά του τόπου μας: Ας θυμηθούμε την περίφημη ρήση του πρεσβευτή Λάιονς: *«Ελλάδα πραγματικά ανεξάρτητη είναι κάτι παράλογο. Η Ελλάδα είναι ή ρωσική ή αγγλική και επειδή δεν μπορεί να είναι ρωσική πρέπει να είναι αγγλική».*

Περισσότερα εδώ:
Οι επεμβάσεις των Άγγλων στην Ελλάδα

Ο συγγράψας επίσης λησμονεί ότι πολλές Ελληνικές οικογένειες έπαιξαν κορώνα γράμματα τις ζωές τους για να σώσουν ομοεθνείς του, που ξέμειναν στον τόπο μας κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής. Ανάμεσά τους και η δική μου. Επ' αυτού περισσότερα εδώ: Άχνα μην βγάλεις

Κι ασφαλώς να μην ξεχνάμε τότε που οι Έλληνες ζούσαν σε ένα τόπο που ήταν περισσότερο Σκομπία και λιγότερο Ελλάδα, και ασφαλώς να θυμηθούμε τον Δεκέμβρη και τον Εμφύλιο που οι ρίζες του βρίσκονται στο νησί του, χωρίς ασφαλώς να απαλλάσσονται από ευθύνες οι ημεδαποί πολιτικοί.

Συζητήσεις περί Οικονομίας και Ιστορίας καλοδεχούμενες, αλλά μαθήματα με προτεταμένο δάκτυλο από κανέναν, ειδικά όχι από εκείνους καταδυνάστευαν με τον πιο ποταπό τρόπο την οικουμένη και ειδικότερα από αναιτίως προκλητικούς και κατά τα φαινόμενα ανιστόρητους, μετά γεγονότων προφήτες, ονόματι Ιερεμίες.

Αυτά και άλλα παρόμοια επεξεργαζόμουν στο ταξίδι προς την Ιταλική γη, με φορά αντίστροφη από εκείνη της μεραρχίας Julia πριν από 74 Οκτώβρηδες. Συγνώμην αλλά είναι δόκιμη ονομασία αυτή για μεραρχία και δη επίλεκτη (Alpini Brigade Julia); Σαν να ονομάζαμε, εμείς, την περίφημη 8η Μεραρχία που δέχθηκε την Ιταλική επίθεση εκείνη την αυγή της 28ης, ...Ροδάνθη.

Για αυτοκίνητο μάλιστα. Ταιριάζει. Εξ' άλλου για τους τροχούς και την quore μιας Giulietta, αν και όχι τόσο sportivo όσο εκείνες της δεκαετίας του '50, τραβιόμουν στους φθινοπωρινούς περίξ του Μεδιολάνου δρόμους.

Αλλά αυτή, είναι μια άλλη ιστορία, που θα εξιστορήσουμε μεθαύριο...